

ÎMPĂCARE PRIN PĂRTĂȘIA CU DUMNEZEU

Mulțumesc. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Bună seara, prieteni. Vă puteți așeza. Sunt foarte bucuros să vă văd. Frate Kack sunt bucuros să te văd.

Cu

siguranță, este un mare privilegiu pentru mine să fiu în seara aceasta la Sturgis, Michigan. De câțva timp am așteptat cu nerăbdare să vin aici pentru a avea un timp de părtășie cu bunul meu frate și prieten, fratele Jackson. Cred că este o surpriză pentru amândoi faptul că am reușit să vin. Am promis de mai multă vreme că voi încerca să vin pentru opt sau zece zile, dar când am văzut că am un program foarte încărcat, am fost nevoit să fug pentru o seară sau două pentru a avea puțină părtășie cu fratele Jackson.

Se

părea că vremea ne va sta împotriva, dar Domnul a venit în ajutorul nostru și a topit puțin zăpada de pe drumuri, așa că am reușit să venim aici astăzi, și credem că Domnul ne va da un timp minunat de părtășie cu biserica aceasta micuță. Am vorbit la telefon cu fratele Jackson și i-am spus: „Vom ține adunarea în biserica ta.”

„Frate

Branham, dar noi avem o biserică micuță”, mi-a zis el, dar eu i-am răspuns:

„Este

în ordine. Indiferent cât este de mică, noi vom putea sta acolo pentru a avea puțină părtășie oricum.”

Aceasta

este dorința noastră și ceea ce le place creștinilor. Nu există nimic care să ia locul adevăratei părtășii; este ceva cât se poate de real în legătură cu aceasta.

Când

vom încheia călătoria prin această umbră prin care trecem acum, numită „călătoria pământească”, și vom ajunge pe partea cealaltă, vom avea o părtășie veșnică. Atunci umbra de aici se va contopi cu Realitatea și timpul se va vărsa în veșnicie.

Domnul

Moore m-a sunat aseară și mi-a spus că programul nostru este plin până în luna iunie. Probabil după aceea mă voi întoarce acasă și voi sta până în luna septembrie.

De

aici vom merge la Owensboro, Kentucky, apoi la New Orleans, Louisiana, pe urmă înapoi în Minneapolis, Minnesota, de acolo la Shreveport, apoi la Houston, la Phoenix și în Mexic, pe arena aceea mare. De acolo, vom pleca în Anchorage, Alaska, apoi s-ar putea să fie instalat cortul acela mare undeva în Southlands. Noi încercăm să obținem un cort mare de o mie două sute de locuri sau chiar mai mult și intenționăm să avem în jur de șase săptămâni de adunări, deci să avem un timp mai lung de întâlniri, decât am avut până acum.

Este

minunat să poți călători pe acest glob vechi și să ai părtășie cu copiii lui Dumnezeu de pretutindeni. Voi știți că indiferent că sunt suedezi, norvegieni, germani, africani sau orice altceva, toți sunt la fel când vin la Hristos.

Aceasta îi face să fie toți la fel și să nu fie nici o diferență între ei.

Poate nu pot vorbi limba lor, dar este ceva

care ne unește și pe baza căruia pot spune că este fratele sau sora mea.

De fapt, aceasta este ceea ce contează.

Cred

că este a doua oară când mă aflu în marele stat Michigan... Am avut o adunare minunată la ... Battle Creek, dar am fost nevoit să întrerup adunarea chiar la mijlocul ei, din cauza unei vedenii care m-a trimis într-un alt oraș. Acesta este motivul pentru care m-am gândit

tot timpul că într-o zi trebuie să mă întorc la Battle Creek ca să închei adunarea aceea.

În

vremea aceea aveam campanii de vindecare și am trăit un timp minunat, dar într-o zi eram lângă un lac micuț și mă rugam, când am auzit că se întâmplă ceva. Credeam că sunt tot la lac, dar El m-a chemat în altă parte și a trebuit să plec imediat. Aceasta arată că El lucrează într-un mod tainic și că minunile Sale sunt făcute în mod tainic, nu-i așa? El este cu adevărat minunat.

În

seara aceasta, suntem mulțumitori pentru fratele Jackson, care este sponsorul acestei adunări. Presupun că au participat și membrii bisericii sale la aceasta, așa că suntem recunoscători că putem fi împreună în acest auditoriu. Mulțumim școlii de aici care ne-a permis să avem sala de sport pentru această adunare. Domnul să binecuvânteze școala aceasta, să-l binecuvânteze pe fratele Jackson, pe toți membrii bisericii sale și pe toți cei care sunteți în seara aceasta aici.

Domnul

să îngăduie ca fiecare seară petrecută împreună: seara aceasta, mâine seară și duminică după-amiază, să avem o mare revărsare a binecuvântărilor Sale cerești.

Noi

nu reprezentăm nici o biserică denominațională, ci ne adunăm ca slujitori ai Domnului Isus și încercăm să-L slujim pe El și să facem tot ce putem mai bine pentru poporul Său și cu poporul Său, în timp ce suntem în călătorie...

Pentru

mine, citirea și cugetarea la Cuvântul lui Dumnezeu este principalul lucru într-o adunare. În seara aceasta nu am ajuns la timp pentru că m-am odihnit puțin... dar un frate a venit și mi-a spus că sunt câteva doamne tinere care cântă atât la acordeon, cât și vocal, dar poate mâine seară voi ajunge la timp ca să le ascult. Mie îmi place să cânt, vouă nu? Oh există ceva în legătură cu aceasta... Eu n-am putut cânta niciodată și adesea le-am spus oamenilor: „Când se va sfârși călătoria pământească și vom ajunge cu toții în glorie, undeva jos, în spatele Pomilor Vieții voi avea și eu o colibă mică și atunci voi cânta: „Nu există nimic între sufletul meu și Mântuitor” sau „Mărețul har.” Cred că aceasta s-ar potrivi mai bine. Când veți auzi acea cântare, să spuneți: „A reușit și bătrânul frate Branham. El este cel ce cântă acolo și are un timp minunat.” Cred că atunci când voi ajunge pe partea cealaltă, Domnul îmi va da voie să cânt, fiindcă mărețul Său har este cel care m-a salvat. Așa am fost salvați cu toții, nu-i așa? Noi am fost salvați prin mărețul har al Domnului Isus.

Eu

le-am spus prietenilor mei din toată lumea: „Când mă veți căuta, mă veți găsi ascultând corul îngerilor. Ei au voci minunate și vor cânta în auzul nostru pe partea cealaltă. Mie mi-a plăcut întotdeauna să ascult pe cineva care cântă frumos, dar unul din cele mai plăcute lucruri pentru sufletul meu, a fost și este reflectarea Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru mine există un singur lucru care este fundamental, sigur și infailibil, iar acela este Cuvântul lui Dumnezeu.

După

părerea mea, tot creștinismul trebuie să se bazeze pe un singur lucru solid, iar acela este Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este temelia. Astfel, noi ne-am adunat în seara aceasta aici, ca să avem părtășie în jurul acestui Cuvânt și ca să reflectăm asupra lui Dumnezeu. În națiunea noastră avem multe psihologii, denominațiuni și alte lucruri și mergem mai departe cu ele, dar pe câmpul de luptă, în luptă, există doar două lucruri care contează: „Ești sau nu ești creștin?”

De

curând, am avut cea mai mare adunare din slujba mea. Aceasta s-a întâmplat în Bombay, India și a numărat o jumătate de milion de oameni. Cinci sute de mii de oameni au venit la adunarea mea, iar acolo, în acea după-amiază, am fost întâmpinat de reprezentanți a șaptesprezece religii, fiecare dintre ele fiind împotriva creștinismului. Vă puteți imagina cât de binevenit am fost acolo, dar în seara aceea a venit în scenă scumpul nostru Domn Isus, și vă pot spune că a dovedit Cine era Dumnezeu și cine nu era. Vedeți? Noi nu trebuie să ne rușinăm cu creștinismul; nu trebuie să ne rușinăm sau să ne temem cu nici un Cuvânt al lui Dumnezeu pentru că fiecare iotă din El este adevărată, iar Dumnezeu ne-a dat, în suveranitatea Sa, făgăduința Lumii Sale veșnice. Să nu vă temeți, ci încredeți-vă în ea pentru că eu am patruzeci și șase de ani și nu a fost nici un timp în care să-mi fie frică să-mi ancorez sufletul pe fiecare frază a Cuvântului Său care este Adevărul.

Înainte

de a deschide Cartea Sa, să vorbim cu Autorul Ei, în timp ce ne plecăm capetele pentru un moment.

Bunul

și iubitul nostru Tată ceresc, în seara aceasta venim la Tine, cu umilință, în Numele lui Isus Hristos, iubitul Tău Fiu. Îți mulțumim din adâncul inimii pentru că L-ai trimis pe pământ ca să moară în locul nostru, să ne ridice păcatele și să ne dea o părtășie minunată, în timp ce sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat.

Scumpule Tată ceresc, în seara aceasta Te rog să vii să Te întâlnești cu noi și să ne binecuvântezi pentru că ne-am adunat împreună ca să petrecem acest timp cu Tine. Te rog să fii îndurător și să-i salvezi pe cei care nu sunt salvați, și pe cei care au alunecat și sunt departe de Dumnezeu. Ajută-i să se întoarcă Acasă la Tine, cu umilință, să-și mărturisească păcatele și greșelile cu căință, să-L accepte pe Domnul Isus și să spună: „Tată, fii îndurător față de mine.”, ca fiul risipitor care s-a întors la Tatăl. Noi suntem siguri că El îl va întâlni la jumătatea drumului,

Îl va săruta pe frunte, îi va pune inelul pe deget și o haină pe el, îl va aduce înăuntru, va sacrifica vițelul îngrășat și în casa aceea va fi un mare jubileu pentru că fiul care fusese pierdut, a fost regăsit. Te rugăm aceasta, Dumnezeuule.

Vindecă-i

pe bolnavi și pe cei aflați în nevoi, și ajută-ne pe toți să fim slujitorii Tăi. Dă-ne aceste lucruri, Tată, pentru că le cerem umili, în calea dată de Dumnezeu, iar Isus a spus când era aici pe pământ: „*Orice veți cere în Numele Meu, voi face...*” (Ioan 14.13). Doamne, aceasta este tot ce trebuie să facem noi: să credem. Noi nu avem încredere în lucrurile pământești, dar acestea sunt lucruri cerești, iar Dumnezeu ne-a dat o mare binecuvântare în Domnul Isus, să cerem oricând dorim ceva în Numele Său, fiindcă ni se va da. Tată, noi facem aceasta, în Numele lui Isus. Amin.

Există

atât de multe lucruri bune și locuri în Biblie de unde am putea începe să citim, încât aproape că nu știi ce să alegi și de unde să începi.

În

seara aceasta, aș vrea să deschidem la **1**

Ioan 1, de unde vom citi versetele **6**

și **7**, fiindcă aceste versete

sunt în legătură cu părtășia. Să ascultăm Cuvântul Domnului cu atenție:

„Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul.

Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.”

Ce text minunat avem

în seara aceasta aici! Vedeți? Noi ne-am adunat aici ca să avem un timp de părtășie. Eu m-am întâlnit cu fratele Jackson, pe care nu-l cunoșteam prea bine, dar micuța lui biserică a fost credincioasă și în fiecare lună au trimis un micuț dar misionar, pentru a merge la oamenii de peste ocean. Acolo este locul după care tânjește inima mea; acolo doresc să ajung, ca să duc mesajul și la oamenii de peste ocean.

Știați că două treimi

dintre oamenii din lume nu au auzit niciodată de Numele lui Isus Hristos? Ați realizat vreodată aceasta? Ați știut că

cu câteva săptămâni în urmă s-a făcut un sondaj în New Albany, Indiana, și s-a constatat că aproape o treime din populația de treizeci și șapte sau treizeci și opt de mii de oameni, nu au fost niciodată în viața lor într-o biserică?

Gândiți-vă la aceasta! Gândiți-vă că este vorba de o treime din populația unui oraș din Statele Unite, nu de peste ocean. Oh, este un lucru îngrozitor să ne gândim cum am pribegit și am luat alte lucruri în considerare! Uneori, dacă întrebi o persoană: „Ești creștin?”, îți răspunde: „Da, sunt american. Cu siguranță că sunt creștin.”

Aceasta nu înseamnă
că ești creștin!

Doamna Bosworth a

întrebat-o pe o femeie: „Soră, ești creștină?” iar femeia i-a răspuns: „Eu aprind o lumânare în fiecare seară.” Aceasta nu înseamnă că ești creștină. Nu, nu! „Ești creștin?” „Eu aparțin de biserica cutare sau cutare.” Aceasta nu înseamnă că ești creștin. Tu ești creștin atunci când ești născut din nou din Duhul lui Dumnezeu. Abia atunci devii creștin.

Oamenii au tânjit

întotdeauna după acest lucru minunat care este părtășia. În seara aceasta, lumea flămânzește după părtășie. Națiunile flămânzesc după părtășie; oamenii

flămânzesc după părtășie, dar noi mergem la ea într-un fel greșit.

Ne gândim noi în

seara aceasta, ce-l face pe om să tânjească după părtășie? Ce face ca inimile voastre, voi, să tânjiți după părtășie? Mama obișnuia să spună un proverb vechi: „Păsările de același penaj zboară împreună.” Ce adevăr mare!

„Păsările de același penaj...” Voi nu vedeți porumbei și ciori zburând împreună, pentru că nu au nici un fel de părtășie împreună; felul lor de a se hrăni este diferit și înfățișarea lor este diferită. Astfel, cioara este o pasăre necrofagă, adică mîncătoare de mortăciuni, dar porumbelul nu poate mânca o asemenea mîncare. El nu are fiere, este făcut diferit. La fel este lumea și creștinii: nu pot avea părtășie împreună pentru că sunt creați diferit. Vedeți? Pur și simplu nu puteți avea nici o părtășie împreună. De ce? Deoarece, pentru un creștin, pentru un creștin născut din nou, lucrurile vechi ale lumii mor și totul devine nou. El devine o făptură nouă în Hristos Isus și tot ce este vechi s-a dus, a trecut.

Dar acești mulți

urmași ai oamenilor care au tânjit după părtășie, au încercat să-i aducă de-a lungul veacurilor pe oameni împreună. Ei au încercat să facă aceasta prin tot felul de programe educaționale; au încercat să-i adune pe oameni împreună prin educație. În seara aceasta suntem adunați în auditoriul acestei școli, și cu siguranță nu aș vorbi împotriva educației, dar educația nu este calea potrivită pentru părtășie. Voi nu-i puteți educa pe oameni să se iubească unii pe alții. Voi credeți că puteți, dar este nevoie de o putere divină ca să puteți face aceasta. Nu există nici o cale să puteți face aceasta prin educație. De multe ori, noi am încercat să facem aceasta prin denominațiuni. Fiecare denominațiune construiește. Prima organizație ridicată de oameni a fost biserica romano-catolică, în jurul anului 300 d.Hr.

Ei au început o denominațiune și au încercat să-i includă pe toți în ea, dar nu merge așa!

Apoi a venit Martin

Luther cu Reforma și a încercat să-i facă pe toți luterani, dar nu a funcționat. A urmat John Wesley și a încercat să-i facă pe toți metodiști, dar nu a mers. John Smith a încercat să-i facă pe toți baptiști, dar nu a reușit nici el. Alexander Campbell a încercat să-i facă pe toți campbelliști, dar nu a mers. Apoi au venit alții: prezbiterienii, pentecostalii, nazarinii, sfinții pelerini, și au încercat să facă același lucru ca ceilalți, dar nu a funcționat.

Fiecare națiune

încearcă să obțină bomba atomică ca să obțină supremația, dar nu vor reuși.

Dumnezeu a stabilit

de la început un program prin care oamenii pot avea părtășie unii cu alții, iar noi trebuie să venim la condițiile cerute de El cu privire la aceasta.

La început, când omul

obișnuia să umble cu Dumnezeu, în grădina Edenului; când primul om a fost creat și umbla pe sub palmieri, el și soția sa ieșeau și I Se închinau lui Dumnezeu în răcoarea serii; aveau o părtășie desăvârșită cu El. Dumnezeu tânjește după părtășie; El dorește aceasta, vrea ca oamenii să vorbească cu El, să stea de vorbă cu El. S-ar putea ca uneori să cântați prea mult sau să predicați prea mult, dar este un lucru care nu va fi niciodată prea mult, iar acela este rugăciunea.

Biblia spune: *„Vreau dar ca bărbații să se roage în orice*

loc și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli.” (1Timotei 2.8).

Voi nu veți putea avea niciodată prea multă

părtășie cu Dumnezeu, iar El tânjește să aibă părtășie cu creația Sa, cu omul pe care l-a făcut după chipul Său. Nu v-ar fi plăcut să trăiți în timpul când

Dumnezeu avea cea mare părtășie cu Adam și Eva în grădina Eden, să veniți jos

În răcoarea serii, să vorbiți cu ei și să aveți părtășie cu ei? Nu ar fi fost minunat? Tuturor ne-ar fi plăcut să avem acel timp acum, dar cred că vă pot dovedi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, că noi ne putem întoarce din nou la părtășia aceea cu Dumnezeu. M-am gândit să fac acest lucru în adunarea aceasta.

Mulți oameni au văzut cele petrecute în viața mea în campaniile de vindecare, cum se împlineau toate lucrurile, darul profetic și toate celelalte lucruri, și vreau să spun că totul se înfăptuia prin părtășia cu Isus Hristos. Nu există altă cale, alt plan sau șiretlic, ci este doar o părtășie simplă, luându-L pe Dumnezeu pe Cuvântul Său, crezând că ceea ce a spus El este Adevărul. Aceasta stabilește totul. Vorbiți cu El, iubiți-L și mulțumiți-I pentru toate lucrurile, fiindcă aceasta face totul.

Într-o zi, a venit păcatul și l-a despărțit pe om de părtășia cu Stăpânul său. Păcatul este motivul pentru care omul nu mai are în seara aceasta părtășie cu Creatorul Său. Păcatul l-a despărțit de Făcătorul Său. De îndată ce Adam și Eva au păcătuit, linia părtășiei a fost tăiată și astfel, nu au mai putut avea părtășie cu El. Adam și Eva s-au ascuns printre copacii din grădină, fiindcă au realizat că erau goi și nu au mai putut merge la părtășia cu Dumnezeu, fiindcă păcatul i-a despărțit de El.

Aceasta face diferența și în seara aceasta; acesta este motivul pentru care oamenii merg pe străzi, iar clopotele bisericii sună și zeci de oameni se așază pe scaunele din față sau în partea din spate. Motivul pentru care decade biserica și la fel membrii ei, motivul pentru care se degradează toată lumea, este că păcatul ne-a despărțit de Dumnezeu. Așa este. Oamenii au tot felul de programe, carduri semnate, promisiuni că vor fi fideli unei denominațiuni sau unei biserici sau că vor veni de atâtea ori pe an la școala duminicală , dar aceasta nu va funcționa niciodată.

Cred că acustica este foarte puternică. Dacă s-ar putea, aş vrea ca unul dintre ingineri s-o regleze puțin și să reducă volumul.

Așadar, vedem că omul trebuie să se întoarcă înapoi la Făcătorul lui. Atunci, Adam a realizat că păcatul l-a separat de Dumnezeu și că a devenit un străin, un pribeag fără nădejde. El a realizat că era despărțit de Dumnezeu și că a pierdut părtășia cu Creatorul său.

Adevărul este că până în ziua de astăzi, omul este un pribeag din cauza păcatului. Va merge la o biserică pentru că tânjește după părtășie. Astfel, se va atașa la metodiști, baptiști, la penticostali sau la o altă biserică, dar după o vreme, va găsi tot felul de cusururi, așa că va pleca de acolo și se va alătura la o altă biserică. Va merge din biserică în biserică, fiindcă este un pribeag, departe de Dumnezeu.

Dar cu siguranță există o cale prin care putem să ne întoarcem la Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat-o de la început, dar noi nu ne putem întoarce la El prin aderarea la o biserică, nici prin apartenență sau prin relații, ci prin sângele vărsat al Mielului. Aceasta este calea prin care Dumnezeu l-a adus pe om înapoi în părtășie cu El.

Dumnezeu a întins „covorașul de bun venit” din fața casei fiecărui păcătos, la început, în grădina Eden, prin vărsarea sângelui unei făpturi nevinovate. Un nevinovat trebuia să moară pentru cel vinovat, aceasta fiind o umbră a venirii Domnului Isus și a zilelor în care noi aveam să ne întoarcem cu adevărat înapoi la părtășia divină, adevărată și sfântă cu Tatăl. Ce plan minunat! Acela era covorașul de bun venit întins la ușă, pentru că Adam și Eva au realizat că au păcătuit și că nu puteau sta înaintea lui Dumnezeu cu religia făcută de ei, adică cu șorțurile făcute din frunze de smochin.

Așa se întâmplă și astăzi: omul păcătos se va alătura unei biserici și va încerca să facă ceva; va încerca să se acopere, să intre într-un grup mai bun sau să aparțină unei societăți mai bune, dar toate aceste lucruri sunt făcute de om și nu pot rezista înaintea lui Dumnezeu. Ele nu vor funcționa niciodată, așa că puteți să le uitați pentru că Dumnezeu nu va recunoaște niciodată așa ceva.

Când Adam și Eva au trebuit să se întâlnească cu Dumnezeu, și-au dat seama că erau goi, și așa se va întâmpla cu fiecare bărbat, femeie, băiat sau fată, care se încred în altceva decât în Sângele vărsat al lui Isus Hristos. În ceasul morții, vă veți da seama că sunteți păcătoși și că muriți în prezența lui Dumnezeu. Așa este. Este foarte puternic și dur ceea ce spun, dar noi suntem chemați să facem ceea ce trebuie să facem... Biserica creștină a eșuat, dar este vremea să-și dea jos mănușile și să predice Evanghelia de modă veche. Eu cred în credința și Evanghelia de modă veche.

Noi trăim în timpul sfârșitului. Oricând, o singură națiune fanatică ar putea declanșa lanțul de explozii atomice sau ale puterii hidrogenului, care ar putea distruge tot pământul în doar câteva ore. Știu că dacă ar fi aruncate trei bombe chimice în Oceanul Pacific, în douăzeci și patru de ore nu ar mai rămâne nici măcar o insectă vie și nu ar exista nici o cale să împiedice aceasta. Chiar și în statul Indiana se întâmplă o mulțime de lucruri: se urmărește un ucigaș care-i împușcă pe oameni de la spate, în gât, și se petrec multe alte lucruri de felul acesta. Fanaticilor le place ceea ce este nebunesc pentru că sunt despărțiți de dragostea lui Dumnezeu. S-ar putea întâmpla orice, iar voi știți că acesta este adevărul pentru că trăim într-un timp îngrozitor.

Personal, eu nu mai citesc ziarele, dar când merg peste ocean, am de-a face cu tot felul de oameni și văd cum fiecare națiune tremură și se cutremură și nu știu ce să facă.

Toate aceste lucruri

pământești trebuie să piară și să facă loc lucrurilor veșnice. Cu câțiva ani în urmă, mulți dintre voi, bărbații care sunteți în seara aceasta aici și aveți vârsta mea, erați mari, puternici și sănătoși. Jucați fotbal și baschet și ce corp puternic aveți, dar în seara aceasta, umerii voștri sunt lăsați și părul vostru încărunțește. Doar trecerea a câțiva ani a făcut aceasta. Care este problema? Sunteți făcuți din țărâna pământului și vă întoarceți înapoi în pământ.

Cu câțiva ani în

urmă, bunicul vostru stătea sub un copac mare și falnic, care abia își înclina puțin crengile în bătaia vântului, dar astăzi, crengile lui bătrâne se uscă și se rup, iar în cele din urmă mai rămâne doar un ciot. Ce este aceasta? Tot ce este pământesc trebuie să treacă și să facă loc celor veșnice. Așa este.

Dacă privim în

istorie, vedem Grecia, Roma și celelalte imperii care au crescut în mare splendoare în zilele stăpânirii lor, dar ce a mai rămas astăzi din ele? Am mers printre ruinele rămase... ei au fost nevoiți să sape treizeci de picioare (nouă metri) în adâncime, pentru a găsi urme ale acelor mari imperii, în care conducătorii umblau cu pieptul scos și defilau în fața mulțimilor cu coroane din lauri în jurul capului și crezând că sunt cineva. Dar astăzi sunt aproape uitați, iar orașele și împărățiile lor sunt acoperite nisipul timpului. Chiar și scumpa noastră America, va zace într-o zi în grămezile de gunoi ale ruinelor. Bărbații care vin aici, își predau viețile și încearcă să-i aducă pe oameni împreună în părtășie, dar este aproape imposibil s-o facă... Temeliile civilizațiilor de astăzi sunt putrede, iar voi știți că acesta este adevărul.

Și America, pe care o iubim din toată inima,

este cea mai mare națiune din lume, dar este pe punctul să fie zdrobită, se află pe nisipuri mișcătoare, la fel ca celelalte națiuni. De ce aceasta? Pentru că tot ce este muritor, trebuie să cedeze locul la ceea ce este nemuritor. Fiecare națiune va trebui să cedeze, fiecare împărăție se va scufunda și

fiecare lucru din lume va trebui să cedeze în fața nemuririi, arătând că va veni o lume nemuritoare. Oamenii se zbat, mor, transpiră și sângerează pentru lucruri muritoare... dar primul lucru pe care-l aflați este că națiunea cade și nu mai este. Despre ce vorbesc ruinele? Că va veni un timp, și eu cred că este aproape, în care fiecare națiune își va pleca genunchiul înaintea Domnului Isus Hristos, care va veni în puterea și gloria Sa, iar cei ce dorm în țărâna pământului, vor învia și Îl vor întâlni în văzduh. Ce timp măreț va fi acela!

Omul ar trebui să fie mai atent. Noi mergem pe aici, pe străzile din Sturgis și din alte orașe ale lumii și ne purtăm ca și cum am trăi pentru veșnicie, neștiind în ce moment ne va cere Dumnezeu sufletul, fiindcă o poate face într-o clipă. O, ar trebui să ne cercetăm și să ne facem rapid un inventar! Când vedem timpul care vine... Într-o seară din săptămâna aceasta, sau poate duminică seara, aș vrea să vorbesc despre acest timp de răscruce și să vă dovedesc că aceste semne mari și minunile pe care le vedeți, sunt numai un indicator, un semn al sfârșitului acestei epoci și a instalării Mileniului. Așa este. Cuvântul lui Dumnezeu dovedește și adeverește acest lucru. Amin.

Nu vreau să strig la voi, dar aceste lucruri au într-un fel un Glas puternic, un strigăt.

Observați! Dumnezeu a vrut să aibă părtașie cu omul; întotdeauna a dorit aceasta. Tot Vechiul Testament a fost plin de sângele vărsat al jertfelor animale, pentru că „*fără vărsare de sânge, nu este iertare.*” (Evrei 9.22). Iar unde nu există vărsare de sânge și iertarea păcatelor, nu există nici părtașie. Înainte ca să puteți avea părtașie cu Dumnezeu, trebuie să vă îndepărtați de păcat, pentru că Dumnezeu nu poate avea părtașie cu păcatul. Noi ne-am născut în păcat, am fost zămisliti în fărădelege și am venit în lume prin minciună, deci ce putem face? Am putea renunța înainte să începem chiar, pentru că nu o putem face singuri; dar există Unul care a murit pentru păcatele noastre, ca să ne poată aduce înapoi în părtașie, și nu numai în părtașie, ci ne-a adus împăcarea cu Dumnezeu și ne-a făcut fiii și fiicele lui Dumnezeu. El a murit pentru acest scop; a venit aici,

a dovedit că El este Emanuel, Cel Atotputernic și Omniprezent, iar când Cel Omniprezent vorbește, au loc minuni.

Orice făgăduință divină a lui Dumnezeu vine la împlinire, iar când Cel Omniprezent vorbește din Biblie, au loc minunile. Aceasta se întâmplă atunci când Sămânța divină încolțește și își face rădăcini în inima unui bărbat sau a unei femei. Da, și va produce exact ceea ce este făgăduit, pentru că este Cuvântul Celui Omniprezent. Trebuie să faci aceasta!

Priviți la părăsire! Priviți la Adam și Eva, cum s-au îndepărtat de Dumnezeu din cauza păcatului care i-a despărțit de cea minunată părăsire. Când a făcut aceasta, omul a trebuit să se descurce de unul singur, a devenit un pribeag și a trebuit să lupte împotriva oricărui vânt de învățătură, fiindcă era despărțit de El. Acesta este felul în care umblă și astăzi omul: înapoi de părăsire, înapoi de armonie, departe de Dumnezeu, luptând pentru el însuși. Creează ceva în mintea lui, o închipuire a ceea ce crede el că a fost cândva Dumnezeu, sau ceva de felul acesta. Dar fiecare om care vine sub Sângele vărsat al lui Isus Hristos, în prezența Lui, și este născut din nou, recunoaște că Dumnezeu este și astăzi Același Dumnezeu care a fost atunci când a creat lumea. Este aceeași putere și aceleași semne. El este Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci.

Există un loc în care puteți sta, un loc în care puteți avea părăsire, un loc în care puteți ști despre ce vorbiți, dar acel loc nu se dobândește prin aderarea la o biserică, nici prin aprinderea de lumânări, prin recitarea unor rugăciuni scrise sau prin a fi foarte religios. Acel loc se primește prin Sânge.

La început, Dumnezeu a adus sângele unui animal și a spus: „Aceasta este calea spre Casă!” Astfel, în tot Vechiul Testament, Israelul a venit întotdeauna pe baza sângelui vărsat al unui nevinovat, iar Dumnezeu le-a dat un loc de închinare: Templul, care era locul în care era adusă jertfa; mielul pentru jertfă era omorât în fiecare an, și

fiecare închinător avea părtășie pe baza sângelui vărsat al mielului. Ei Îl puteau sluji pe Dumnezeu în diferite locuri, dar aveau părtășie cu El și Îl laudau, numai sub sângele vărsat. Înțelegeți? Nicăieri în altă parte, decât sub sângele vărsat al mielului.

Ei nu s-au alăturat niciunei biserici și nu făceau nimic altceva, ci veneau și recunoșteau că Dumnezeu i-a adus acolo. El i-a scos din Egipt după patru sute de ani de robie și le-a dat mielul de jertfă, chiar înaintea eliberării. Apoi, în Numeri 19 citim despre vaca roșie care trebuia să fie ucisă. În primul rând, culoarea roșie arată spre Hristos; apoi roșul indică pericolul, dar și salvarea, fiindcă Dumnezeu aduce salvarea prin sângele roșu. Curva Rahav a fost salvată datorită funiei din fir cărămiziu pe care a legat-o la fereastra casei ei. Deci, roșu este un semn de pericol, dar și de răscumpărare.

Dați-mi voie să vă aduc ceva științific. Dacă luați o pereche de ochelari cu lentile roșii, curate și originale, și vă uitați prin ele la un obiect roșu, roșu prin roșu se vede alb. Verificați și veți vedea că este adevărat. Astfel, când Dumnezeu privește prin Sângele lui Hristos la un păcătos ale cărui păcate sunt roșii, îl vede alb ca zăpada.

„...De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” (Isaia 1.18). Dumnezeu știa ce face când a privit prin Sângele Celui nevinovat la cel vinovat ale cărui păcate erau roșii sângerei, fiindcă le vedea albe. Îl vedea alb, dar nu din pricina neprihănirii lui, ci pentru că a acceptat neprihănirea lui Dumnezeu, prin Hristos, și astfel a primit iertarea ca să poată avea din nou părtășie cu Dumnezeu. Voi primiți aceasta, nu pentru ceea ce faceți, nici din pricina faptelor voastre bune... acestea sunt în ordine. Voi faceți fapte bune pentru că sunteți credincioși, dar ele nu vă vor mântui, nu vă vor răscumpăra. Faptul că vă alăturați la o biserică este în ordine, dar aceasta nu vă mântuiește; voi sunteți salvați atunci când recunoașteți că sunteți păcătoși, pierduți și că singura cale prin care vă poate vedea Dumnezeu neprihăniți este

prin Sângele lui Isus Hristos. Când vă privește prin Sângele lui Isus, El vă vede neprihăniți, așa cum a fost Fiul Său, Isus Hristos.

Aceasta este vestea bună a Evangheliei, prietene. Credeți aceasta, acceptați-o și aduceți-I închinare, iar atunci veți putea primi ceea ce ați cerut. Așa a spus Dumnezeu și așa este. Da, prieteni.

„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.” (Ioan 15.7). Iată secretul! Acesta este secretul vieții mărețe care este ascunsă în Dumnezeu și nu cunoaște teama, și fie că vine o furtună sau norii se înghesuie deasupra, fie că luna sau soarele nu strălucesc, continuă să trăiască în slava Shekinah. Amin.

Iată părțasia! Revenind la vaca roșie, în primul rând trebuia să fie fără pată și fără cusur pentru că vorbea despre Hristos. Apoi, trebuia să fie jertfită seara, înaintea marelui preot. Aceasta este o umbră spre Hristos care a fost ucis seara, înaintea marelui preot, pentru că marele preot a fost martor la moartea Sa. Așa cum am spus, roșu vorbește despre salvare.

Apoi, marele preot trebuia să ia sângele vacii pe mâinile sale, să meargă sus la ușa cortului și să facă cu el șapte dungi pe ușă, ceea ce vorbea despre cele șapte epoci ale Bisericii, care urmau să vină. Vom ajunge la aceasta, mai târziu, săptămâna aceasta.

Noi suntem la sfârșitul timpului. Cuvântul lui Dumnezeu dovedește aceasta, iar istoria Îl urmează până în cele mai mici simboluri ale Sale. Trezirea care se răspândește astăzi în toată lumea este

Începutul timpului de sfârșit.

Marele preot stropea cu sângele vacii pe ușă, după care juncana trebuia arsă, cu copite cu tot. Astfel, au făcut ceea ce numeau „Apa de curățire”, și de fiecare dată când păcătuia un israelit, trebuia să fie stropit cu acea Apă de curățire. „Apa de curățire” trebuia ținută într-un loc curat, ceea ce vorbește despre inima celui care era chemat în slujbă.

Dacă închinătorul venea la Cort pentru părtășie, dacă el a pierdut părtășia sa cu Dumnezeu și a fost despărțit de El, singura cale prin care putea să aibă părtășie din nou era, în primul rând să vină în curtea dinafară și să fie stropit cu Apa de curățire, care vorbește despre Cuvânt. Noi suntem spălați prin Apa Cuvântului, prin spălarea cu Apa Cuvântului. El ne desparte.

Primul lucru pe care trebuie să-l facă păcătosul este să vină și să asculte Cuvântul: *„Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”* (Romani 10.17).

Prin faptul că este păcătos, fără Dumnezeu, omul este osândit indiferent cât de mult a mers la biserică, ceea ce arată că aceasta nu înseamnă nimic. Toate acestea au o însemnătate spirituală pentru ei, dar fără o întoarcere adevărată nu înseamnă nimic. Cine nu ar putea merge afară și să fie botezat? Aceasta este în ordine, dar apa nu va spăla niciodată păcatul. Cine nu poate merge să fie stropi cu puțină apă? Oricine o poate face, dar aceasta nu înseamnă nimic. Cine nu ar putea să se ridice în picioare, să facă o mărturisire rece și fără lacrimi, și să spună: „Eu cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu!”? Fiecare diavol din iad crede aceasta. Așa este. Dar ca să vii cu adevărat în părtășie cu Dumnezeu, trebuie să accepți Sângele Lui și să-L aplici pe inima ta prin botezul cu Duhul Sfânt, prin nașterea din nou. Atunci devii un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu și poți avea din nou părtășie cu El. O, vai, aceasta l-ar face pe un metodist să strige! Gândiți-vă la aceasta.

Gândiți-vă la marele plan al lui Dumnezeu.

Cum am spus, omul venea și era stropit cu Apa de curățire care simboliza moartea lui Hristos, Viața lui Hristos, tot ce era Hristos, Biblia. Deci, el era stropit cu apa de curățire, dar aceasta nu era tot. Auzind Cuvântul, el l-a acceptat și a venit sub stropire, dar aceasta nu l-a făcut să se simtă mai bine.

Care era următorul lucru pe care îl făcea?

Mergea spre curte. Înainte de a intra în curte, el trebuia să recunoască faptul că sângele de pe ușă arăta că înaintea lui a mers un înlocuitor nevinovat care i-a deschis calea.

Este bine că mergem la biserică și este bine să fim botezați; este în ordine, dar fiecare om care vine în această părtășie divină a lui Dumnezeu, trebuie să recunoască faptul că înaintea lui a mers Isus Hristos cu propriul Său Sânge, a stropit o cale și a pus dungile pe ușă în timp ce a intrat înăuntru. Dar El nu a intrat ca Aaron, cu sângele unui animal, ci a intrat cu propriul Său Sânge, iar astăzi stă în prezența lui Dumnezeu și face mijlocire pentru noi.

De aceea este posibilă vindecarea divină; de aceea sunt posibile semnele și minunile. Deci, când este posibilă o trezire? Când omul poate recunoaște Cine a mers înaintea lui și i-a pregătit calea.

Când a mers înaintea noastră, Hristos a murit și a înviat pentru neprihănirea noastră, iar acum stă la dreapta lui Dumnezeu și face mijlocire pe baza mărturisirii noastre. El face mijlocire pentru tot ce a făcut ispășire prin moartea Sa, adică pentru tot.

Oh, demonii tremură, iar păcătoșii vin la

viață când realizează că acesta este Adevărul. O strângere de mână, un schimb de scrisori de recomandare sau alăturarea la o biserică, nu vor face niciodată aceasta. Toate sunt bune, n-am nimic împotriva lor, dar nu aceasta a cerut Dumnezeu! El nu i-a spus niciodată lui Adam: „Vino să-ți scriu numele într-un registru!” nici: „Vino înapoi și lasă-mă să-ți strâng mâna!” El a venit prin sânge, de aceea, fiecare om care va veni vreodată în părtășie cu Dumnezeu, va veni în același fel, adică prin Sânge. De ce aceasta? Pentru că Dumnezeu nu are nici un înlocuitor, decât Sângele. El nu are scurtături și nici căi tăiate, de aceea trebuie să veniți pe calea lui Dumnezeu, prin împăcarea dată prin Sânge. Numai așa puteți deveni un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu. Atunci sunt posibile toate lucrurile, sunt posibile minunile; este posibilă o trezire.

Oameni mari ca: Jack Shulers, Billy Graham și mulți alții au umblat astăzi încoace și încolo de-a lungul națiunii, iar și iar, dar când s-au întors după un an, i-au găsit la fel de afundați în păcat cum au fost întotdeauna. Omul nu vă poate salva! El poate face o chemare la altar, iar mai departe este credința voastră personală în Dumnezeu; este partea voastră să vă scufundați în Sângele Lui și să fiți umpluți cu Duhul Sfânt, iar prin aceasta veți deveni părtași ai supranaturalului; nu membri ai unei biserici, ci un părtaș al divinului.

Natura divină schimbă natura voastră vicleană într-o natură care îl iubește pe Dumnezeu și crede că fiecare Cuvânt pe care L-a spus El este Adevărul, acceptându-L ca Dar personal de la Dumnezeu. Când un credincios vine așa, Dumnezeu îi dă un carnet de cecuri cu fiecare binecuvântare răscumpărătoare pentru care a murit El, iar în partea de jos a fiecărei file este semnat cu Numele lui Isus. Vă temeți să-l completați? Dacă vă temeți să faceți aceasta, sunteți un laș și dovediți că nu ați intrat niciodată în contact cu Dumnezeu. Dar odată ce ați intrat în contact cu El și Duhul Sfânt îl face pe Hristos real în inima voastră, nu vă veți mai teme să-L luați pe Dumnezeu pe Cuvânt în orice timp, sau să credeți, pentru că ați avut contact cu supranaturalul. Voi v-ați întors în părtășie, v-ați întors în împăcare prin Sânge, L-ați crezut pe Dumnezeu și ați fost în prezența Sa divină.

Fiți atenți! În vechime, sângele a fost pus pe ușă, și fiecare bărbat sau femeie, băiat sau fată, trebuiau să vină, înainte de a ajunge în părtășia adunării, să fie stropiți pentru necurăția lor cu apa de curățire. Ei au pășit acolo și au recunoscut sângele, faptul că cineva nevinovat a murit și a mers înaintea lor pentru a face o cale. Apoi, ei au acceptat acel sânge și au venit sub protecția lui.

Oh, ce tablou! Veniți sub protecția sângelui vărsat... Fraților, când veți fi acolo, nu vă veți mai certa cu nimeni pentru că trebuie să aparțină la biserica voastră. Ei vă vor fi frați, iar aceasta este atât de sigur, cât este de sigur faptul că stau pe această platformă. Fiecare om care este în Hristos, este, vă va fi frate și nu vom mai avea atâta vrajbă și judecată printre noi. Nu ne vom mai contrazice cu privire la vindecarea divină; nu vom mai avea argumente împotriva trezirilor de modă veche, nu vom avea acele argumente vechi, ci toți oamenii ne vor fi frați. Denominațiunile, bisericile, nu vor face niciodată aceasta; educația nu o va face niciodată; alergarea după lucrurile lumești nu o va face, ci doar Sângele lui Isus Hristos va face aceasta. Numai El poate face ca națiunile să-și vină în fire.

Cu puțin timp în urmă, am fost în Finlanda, și așa cum cred că ați citit în ziare, copilul acela a fost înviat în acea după-amiază, iar ei m-au dus la Helsinki unde s-a ținut o adunare de douăzeci și cinci de mii de oameni, la care li s-au alăturat apoi, încă douăzeci și cinci de mii de oameni. A trebuit să străbat șase străzi fiind înconjurat de o armată de soldați, pentru a-i ține pe oameni departe de mine. I-am văzut pe soldații comuniști ruși care stăteau acolo cu lacrimile și roindu-le pe obraji și spuneau: „Îl acceptăm și noi pe Dumnezeu care poate învia morții.” Cu siguranță.

Vedeți? Le-a fost prezentat într-o lumină falsă, dar Dumnezeu ne-a chemat să venim la El pe baza Sângelui vărsat și să predicăm Evanghelia, iar semnele și minunile ne vor urma negreșit. Dar noi am eșuat în a face aceasta; am părăsit chiar ceea ce El ne-a spus să facem și ne-am dus și am construit biserici, organizații și alte lucruri care au dat

greș; au eșuat în mod mizerabil și vor continua să eșueze, pentru că Dumnezeu nu o va recunoaște niciodată pe niciuna dintre ele. Nu spun aceasta pentru că am ceva împotriva lor, dar nu aceasta este ceea ce face totul. Voi puteți aparține de orice organizație doriți. Dacă sunteți un copil al lui Dumnezeu și ați fost născuți din nou din Duhul lui Dumnezeu, acceptând Sângele Domnului Isus, dacă ați fost împăcați cu Dumnezeu prin Sângele vărsat, puteți aparține de orice biserică doriți și să fiți creștini. Așa este. Dar dacă aparțineți doar de o biserică, fără să fiți născuți din nou, sunteți pierduți și nu veți recunoaște niciodată aceasta. Puteți fi oricât de loiali acelei biserici, căci nu vă va ajuta cu nimic, este un lucru otrăvitor. Amin.

Observați, împăcarea. După ce a fost stropit, credinciosul venea sub sânge... *„Credința vine în urma auzirii Cuvântului.”* (Romani 10.17). El realizează aceasta, recunoaște și spune: „Oh, Dumnezeule drept, eu sunt un păcătos. Conștiința inimii mele este curată prin stropirea Cuvântului, cred că Tu ești Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și recunosc că Sângele Tău a mers înaintea mea.” Atunci vine jos Duhul Sfânt și o putere miraculoasă, supranaturală, transformă viața voastră, vă ridică și vă aduce după acea perdea, iar acolo aveți părtășie cu Dumnezeu și puteți vorbi cu El așa cum a făcut Adam în grădina Eden.

Moartea lui Isus... Unii oameni spun: „Ar trebui să trăiești o viață mai bună, să dai o pagină nouă pentru că este Anul Nou.”

Oh, câte decizii ați luat și câți le-ați încălcat? Aceasta nu va funcționa niciodată! Este necesară o moarte și o naștere din nou, o regenerare, o făptură nouă în Hristos Isus. De aceasta are nevoie lumea astăzi. De aceasta are nevoie biserica: de o trezire lucrată de Duhul Sfânt ca în vremurile de început, apostolice; are nevoie să fie scuturată de Dumnezeu. Așa este.

Desigur, nu mă refer la fanatism, la ieșiri emoționale, ci mă refer la salvarea adevărată și reală născută din Sânge,

care-i eliberează pe oameni și-i face fapte noi în Hristos. Amin. Voi știți că acesta este adevărul.

Veniți pe această bază! Veniți la Dumnezeu în felul acesta și veți vedea ce se va întâmpla. Recunoașteți-L pe Domnul Isus ca Stăpânul vostru, recunoașteți că ați murit și că viața voastră este ascunsă cu El în Dumnezeu și pecetluită acolo prin Duhul Sfânt, apoi mergeți la Tatăl, pentru că ați devenit parte din Dumnezeu și natura Lui însuși este în voi. Sunteți un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu și nu mai aveți păreri despre vindecarea divină și nici despre o minune făcută de Dumnezeu.

Dumnezeu a creat lumea fără să aibă nimic din care s-o creeze. Ce a făcut El? Nu exista nici o lume, nici un cer, nimic, dar Dumnezeu a vorbit și a spus: „Să fie...”, și a fost creat pământul pe care stați voi în seara aceasta; Cuvântul lui Dumnezeu a devenit real, a venit la existență. Amin.

Spuneți aceasta în inima voastră, iar doamna se va ridica din scaunul cu rotile și va umbla pe picioarele ei. Spuneți aceasta și își va lăsa cârjele lângă scaun. Lăsați-L pe Cel Omnipotent să vorbească și veți vedea minunile petrecându-se sub ochii voștri. Îi privesc pe oamenii de afară și văd că aceasta este departe de ei. Poate sunt creștini sinceri și corecți în Hristos, eu nu știu.

Este posibil ca un om să fie de patruzeci de ani în biserică și cu toate acestea să nu-L cunoască pe Hristos și nașterea din nou, dar stați să recunoască aceasta și veți vedea ce diferită va fi viața lui! Veți vedea cum se va ridica în mijlocul vostru o faptură nouă. Veți vedea ce se va întâmpla când el va recunoaște că este mort și că viața sa este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și pecetluită de către Duhul Sfânt. Noi trebuie să recunoaștem aceasta.

Voi toți știți că eu sunt baptist. În ordine.

Un bărbat mi-a scris de curând și mi-a spus:

„Frate Branham, tu ești baptist și înveți ceva pe lângă credință. Ce poate face un om mai mult decât să creadă?” El a mai scris: „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Ce poate face un om mai mult?”

Eu i-am răspuns: „Așa este. Părintele Avraam

L-a crezut pe Dumnezeu, iar aceasta i s-a socotit ca neprihănire, dar El i-a dat tăierea împrejur ca semn că i-a primit credința.” Așa este.

Dacă Dumnezeu nu v-a tăiat niciodată inima împrejur de lucrurile lumii și nu a recunoscut credința voastră, adică faptul că voi v-ați pocăit cu patruzeci de ani în urmă, ați renunțat la lucrurile lumii și ați fost tăiați împrejur de la lucrurile pământești, de la prejudecățile și îndoielile pe care le-ați avut, înseamnă că credința voastră nu a fost recunoscută înaintea lui Dumnezeu, pentru că dacă ar fi recunoscut-o, ar fi tăiat surplusul.

„Tăierea împrejur” înseamnă „a tăia jos surplusul de carne.” Aceasta este ceea ce face Dumnezeu când omul vine la El pe baza Sângelui vărsat al lui Hristos, stă la Calvar, recunoaște că este condamnat, stă acolo cu Cuvântul în inima sa și spune: „Doamne, eu cred.” Atunci, Dumnezeu își manifestă puterea și dragostea față de el, îndepărtează lucrurile lumii și face din el o făptură nouă în Hristos, un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, legați de cer, pe scara spre glorie. Amin. Eu nu-mi spun „Amin” mie, pentru că „Amin” înseamnă „Așa să fie,” fiindcă știu că acesta este adevărul.

Aceasta va funcționa cu un biet păcătos irlandez ca mine, va funcționa cu voi și cu oricine va veni. Am văzut că aceasta a funcționat cu patruzeci sau cincizeci de națiuni ale lumii și știu că va funcționa cu fiecare făptură care va veni la El pe baza Sângelui vărsat. Cu siguranță.

Dacă recunoști că ești păcătos și spui: „Nu contează biserica mea, nici ceea ce am făcut, ceea ce fac sau ceea ce voi face eu, sau faptul că sunt un om bun sau că sunt bine văzut în comunitatea mea, fiindcă recunosc că sunt un păcătos și că în mine nu este nimic bun. Recunosc că Fiul lui Dumnezeu este ispășirea pentru păcatul meu și că eu nu am nici un merit.” Dacă faci aceasta, Dumnezeu te ia în părtășie cu El, prin Duhul Sfânt, și vei vorbi din nou cu Tatăl, așa cum a făcut părintele Avraam la început.”

Atunci veți crede cu siguranță în vindecarea divină. Vindecarea divină este o consecință a păcatului. Astfel, înainte de a avea vreun păcat, nu am avut nici o boală. Boala este consecința păcatului, iar voi nu puteți avea de-a face cu păcatul, fără să aveți de-a face și cu boala.

Un învățat mi-a spus cu puțin timp în urmă:

„Frate Branham crezi că vindecarea divină a fost în ispășire?”

„Nu aș putea predica despre ea dacă n-ar fi fost”, i-am răspuns eu.

„Dacă vindecarea divină ar fi fost în ispășire, n-am mai avea nici o durere”, a continuat el.

„Frate, crezi că există ispită?”

„Da, sigur că da.”

„Dacă există ispită, poate exista și durere”,
am spus eu. Sigur că da. Depinde de voi, deoarece credința voastră personală
în Dumnezeu face totul.

Unii bărbați merg în jur, se numesc
vindecători divini și spun că ei au putere să facă aceste lucruri, dar
eu nu cred așa ceva, pentru că nu există nici un text biblic care să spună
aceasta.

Noi suntem rânduți ca predicatori ai
Cuvântului lui Dumnezeu, ca să predicăm neprihănirea în Isus Hristos și
ispășirea dăruită de El, pentru că *„El a fost zdrobit pentru fărădelegile
noastre, și prin rănilor Lui suntem vindecați.”* Deci, este credința voastră
personală în Domnul Isus cel înviat, care în seara aceasta stă aici la fel de
viu cum a fost întotdeauna. Și El ne-a spus: *„Peste puțină vreme, lumea nu
Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea pentru că Eu (pronume personal)
voi fi cu voi, și în voi, până la sfârșitul veacului.”* Și: *„Isus Hristos
este Același ieri, azi și în veci.”*

Numai acceptând crucea Domnului Isus Hristos,
credința voastră personală în lucrarea încheiată la Calvar îl va face pe
fiecare demon să tremure. Prieteni, eu știu că acesta este adevărul. Eu nu stau
aici ca un impostor, ca un înșelător, ci stau pentru că știu despre ce vorbesc;
iar voi cunoașteți adevărul, fiecare credincios care a fost născut din nou din
Duhul lui Dumnezeu. Acest lucru se
realizează numai prin Sângele vărsat al lui Isus Hristos.

Vechea „Armată a salvării” obișnuia să cânte cântarea:

„Oh, cât de scump este Sângele vărsat

Care mă face alb ca zăpada.

Eu nu cunosc un alt izvor

Decât Sângele lui Isus.”

Acesta este Singurul, nu biserica mea, nu prietenii mei, nu vecinii mei. Eu nu cunosc nimic altceva decât Sângele lui Isus. Odată am fost orb, am fost condus de braț, dar acum pot vedea. Oh, cei de la clinica Mayo au renunțat la mine și au spus: „În câteva ore vei fi plecat!”, dar în seara aceasta sunt mai sănătos decât am fost vreodată în viața mea. Cine a făcut aceasta? Nimeni altcineva decât Sângele lui Isus. Amin.

Îmi amintesc că atunci când i-am spus păstorului meu că mi s-a arătat Îngerul Domnului, mi-a zis: „Tu, cu o educație de șapte clase te vei ruga pentru împărați?”

„Așa mi-a spus El”, am spus eu, dar el mi-a zis:

„Billy, du-te acasă pentru că ai avut un coșmar.”

Dar eu nu am avut nici un coșmar, ci L-am întâlnit pe Hristos! Aleluia! El m-a schimbat, mi-a schimbat viața, iar eu chiar m-am rugat pentru împărați.

Zilele trecute am primit o scrisoare de la regele Danemarcei, în care mi se spunea: „Frate Branham în vara aceasta vino și roagă-te pentru poporul meu.”

O, vai! Oameni mari și puternici. Știți?

Atunci când te întâlnești cu oameni mari, se comportă ca și cum ar fi neînsemnați, și te fac să te simți tu mare. Dar cei neînsemnați și mici, care doresc să fie mari, sunt plini de prejudecăți și se poartă și cred că sunt cineva, când de fapt nu sunt nimic.

Fraților, într-o zi, sufletul nostru Îl va întâlni pe Dumnezeu și fără Sângele Lui vărsat, va fi condamnat și trimis în iadul diavolului, într-o despărțire veșnică de Dumnezeu.

Treziți-vă și gândiți-vă că s-ar putea ca aceasta să fie ultima voastră șansă de a-L primi pe Hristos. Gândiți-vă la aceasta! Voi nu puteți începe să construiți de la vârful casei în jos, ci trebuie să începeți de la temelie și să urcați în sus.

Așa trebuie să înceapă trezirile; așa trebuie să înceapă campaniile de vindecare. Așa trebuie să înceapă toate lucrurile: de la temelie și apoi să se zidească în sus.

Problema este că toate celelalte lucruri sunt zidite pe emoții și intelect, și avem prea multe din acestea. Chiar și psihologii au venit la mine ca să mă rog pentru ei, fiindcă erau prăbușiți mintal. Care este problema? Nimic, în afară de Sângele lui Isus Hristos nu poate trata așa

ceva. Amin.

Fiți atenți! Priviți cartea lui Iov care este cea mai veche carte a Bibliei. El a recunoscut și a acceptat sângele vărsat și a stat ferm pe această temelie solidă. Deși toate lanțurile iadului s-au scuturat în jurul lui, Iov nu s-a temut niciodată de ele, ci a pășit drept, chiar în gura morții, crezând în sângele vărsat. Când membrii bisericii sale au venit la el și l-au acuzat că a păcătuit în ascuns și că era un păcătos care își tănuia păcatul, Iov a știut că și-a mărturisit păcatele și a oferit o jertfă pentru ele, și a stat ferm pe calea sângelui vărsat, dată de Dumnezeu. El știa că nu a păcătuit și a stat atât de ferm pe aceasta, încât și-a pierdut copiii; a pierdut tot ce avea: cămilele, oile, bunurile sale, a pierdut totul, dar știa că în ochii lui Dumnezeu era un om neprihănit și nu un păcătos. Când micul prinț Elihu, a venit la el din est și i-a spus că n-ar trebui să-L acuze pe Dumnezeu pentru aceste lucruri, el nu l-a acuzat și nu i-a spus că era un păcătos ascuns, ci doar i-a vorbit despre Cel ce avea să vină...

Iov s-a uitat la flori și le-a văzut murind și mergând în țărână, dar primăvara s-au ridicat din nou, așa că a zis:

*„Dar omul, când moare, rămâne întins.
Omul, când își dă sufletul, unde mai este?*

*...omul nu se mai scoală;... nu se mai deșteaptă
și nu se mai scoală din somnul lui.” (Iov 14.10,12).*

El a privit natura. De aceea când avem de-a face cu păgânii, ne uităm la natură, pentru că tot ce predică ei se bazează pe fabule.

Iov a privit la natură, iar Dumnezeu l-a

trimis pe Elihu care i-a spus ce se va întâmpla. Priviți ce a urmat!

El a spus: „Tu te-ai uitat la acea floare...”

Cu alte cuvinte: „Floarea nu a păcătuit, așa că se ridică din nou la primăvară. Un pom este doborât de vânt, dar se ridică din nou la locul lui, „*Dar omul, când moare, rămâne întins. Omul, când își dă sufletul, unde mai este?*”

Ah, de m-ai ascunde în Locuința morților, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia...”

Când a început să-i vorbească, Elihu a spus:

„Știu că ai păcătuit, pentru că toți oamenii au păcătuit, dar va veni Unul, Cel Neprihănit, care poate sta în spărtură între Dumnezeu cel sfânt și omul păcătos, și va construi o punte între cei doi. Atunci va fi o diferență.”

Fiind profet, Iov a înțeles vedenia. Apa de curățire era asupra lui, fiindcă fusese stropit cu ea. Când a auzit cuvintele spuse de Elihu, el a înțeles pentru că era un profet. El s-a ridicat, iar tunetele au început să răsună și fulgerele luminau de-a lungul cerului în timp ce profetul a intrat în Duhul.

Acesta este singurul fel în care Biserica va înțelege vreodată ce trebuie să facă: când va intra în Duhul vedeniei. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o trezire de modă veche. Voi mergeți la dans, dați din picioare, faceți tot felul de lucruri rele, răsușiți fetele și le ridicați pe umeri, și alte lucruri pe care le vedeți la televizor; lucruri care ar trebui cenzurate și scoase din programele TV. Așa este, dar voi mergeți mai departe și faceți tot felul de prostii în numele civilizației. Adevărul este că ceea ce fac ei îi depășește și pe păgâni. Voi știți că am dreptate, că acesta este adevărul. Totuși, credeți că aceasta înseamnă civilizație, dar adevărul este că acesta este semnul decăderii, nu al civilizației. Mințile oamenilor au înnebunit, au decăzut și astfel vedem lucrurile care se întâmplă.

Dar fiind în Duhul, Iov a înțeles vedenia cu
Cel Neprihănit care avea să vină, așa că a strigat:

*„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și
că Se va ridica la urmă pe pământ.*

*Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar
dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.*

*Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii
mei îl vor vedea, și nu ai altuia...” (Iov 19.25-27).*

*„Căci noi n-am adus nimic în lume și nici
nu putem să luăm cu noi nimic din ea.” (1Timotei 6.7).*

Cum l-a binecuvântat Dumnezeu pe omul acela!
El a văzut venirea Domnului Isus și l-a recunoscut. De ce? Pentru că a stat
ferm și neclintit pe sângele vărsat. Iov a știut că nu era nimic bun în el, dar
a știut în Cine se încredea.

Așa a spus și Pavel: *„...căci știu în cine
am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat
până în ziua aceea.” (2Timotei 1.12).*

În fața fiecăruia dintre noi stă un tunel
mare și întunecos și de fiecare dată când inima noastră bate, facem un pas mai
aproape de el. Și într-o zi, inima va bate pentru ultima dată, iar atunci vom
fi nevoiți să mergem prin el, prin moarte, pentru că acest tunel este pus
înaintea fiecăruia dintre noi. Și eu va trebui să merg pe acolo. Nu știu când
inima mea va bate pentru ultima dată aici, dar când va veni clipa aceea, vreau

să pășesc acolo știind că Îl cunosc pe El în puterea învierii Sale, iar când îi va chema pe cei morți, voi fi chemat de acolo.

Nu demult, am fost vizitat acasă de un agent de asigurări. Eu nu am nimic împotriva asigurărilor.

El mi-a zis: „Billy, vreau să-ți vând o poliță.”

„Eu am asigurare.”

El știa că pe plan lumesc nu aveam nici un fel de asigurare, dar cu toate acestea, i-am zis:

„Eu am asigurare.” Când a auzit aceasta, soția mea m-a privit ca și cum ar fi întrebat: „Ce înseamnă aceasta?”

Totuși, am repetat: „Eu am asigurare.”

„Ce fel de asigurare ai, Billy?”

„O Asigurare binecuvântată: Isus în mine!

Oh, ce anticipare a gloriei divine!

Moștenitor al salvării,

Răscumpărat al lui Dumnezeu,

Născut din Duhul Lui, spălat în Sângele Său.”

„Aceasta este în ordine, Billy,” a spus el.

„Recunosc aceasta și este în ordine, dar aceasta nu te va pune în mormânt.”

„Așa este, dar mă va scoate afară, frate!”

Eu nu-mi fac griji cum voi ajunge acolo, ci
îmi fac griji cu privire la cum voi ieși afară de acolo. Voi ajunge acolo, dar
voi ieși afară datorită acestei Asigurări binecuvântate. Isus ne-a făgăduit
aceasta, iar eu o cred din toată inima.

În încheiere, haideți să ne întoarcem din nou
în Eden.

O pot vedea pe micuța Eva cum stătea acolo...

Cu puțin timp în urmă, am fost la Atena, pe
Mars Hill, și acolo am văzut tabloul pictat de un artist grec în legătură cu
creația. Era ca o insultă la adresa creștinismului. Acolo era pictată Eva, dar
arăta ca cea mai oribilă fiară pe care ați putut s-o vedeți vreodată. O, vai!
Niciodată n-am văzut o asemenea persoană ca Eva din pictura aceea. Acolo era și
Adam, cu părul ieșind din nas și înfățișat ca un uriaș preistoric. Nu există
așa ceva! Oricine face aceasta are o
minte redusă, o minte perversă, care nu-L cunoaște pe Dumnezeu.

Eva a fost cea mai frumoasă femeie care a

trăit vreodată pe pământ, fiind gândul desăvârșit al lui Dumnezeu despre femeie; iar Adam a fost cel mai desăvârșit bărbat care trăia, iar când Dumnezeu S-a manifestat în Hristos, a dovedit aceasta. Îl pot vedea pe Adam, cu umerii lui mari, cu mușchi puternici și cu părul căzând în jurul gâtului. O pot vedea pe frumoasa Eva cu ochii albaștri ca cerul și strălucitori ca stelele, și cu părul blond care îi acoperea umerii. Ea nu era nevoită să folosească machiaj ca să se facă frumoasă. Nu, domnilor! Păcatul a făcut aceasta. Eva a fost făcută după chipul omului, care la rândul lui a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat-o frumoasă și nemuritoare, așa că nu trebuia să îmbătrânească vreodată, să aibă riduri sau să-i dispară strălucirea din ochi. Eva avea să rămână pentru totdeauna tânără și frumoasă. Nici umerii lui Adam n-ar fi trebuit să se lase vreodată sau să-i încărunțească părul, ar fi trebuit să fie veșnic tânăr și nemuritor și să umble în prietenie și părtășie cu Tatăl. Ce tablou minunat!

Dar când a pătruns păcatul și Dumnezeu a văzut că ei au păcătuit... Înainte ca să aducă judecata, El a trebuit să meargă să ucidă un miel nevinovat și să-i îmbrace cu acele piei; a adus o viață înlocuitoare care avea să fie dată în numele închinătorului pentru ca acesta să se poată întoarce la El. Adam și Eva stăteau în prezența lui Dumnezeu. O pot vedea pe micuța Eva... pot vedea cum, după instalarea păcatului, ochii ei frumoși erau plini de lacrimi care-i curgeau pe obraji; îl pot vedea pe Adam cum privea de-a lungul Edenului. Până atunci, vânturile blânde care băteau acolo îl ascultau, fiarele îl ascultau, valurile îl ascultau, totul trebuia să-l asculte pentru că el avea autoritate deplină asupra tuturor lucrurilor de pe pământ. Acum stătea însă acolo și realiza că a pierdut părtășia cu Dumnezeu. Lacrimile, care-i arătau că acum era muritor, curgeau pe fața sa și picurau pe capul Evei. O pot vedea cum și-a ridicat privirea spre el și i-a șoptit: „Adame, eu sunt de vină, dragă...”

Adam nu a fost înșelat. Nu, domnilor. Adam știa foarte bine ce face, dar Eva a fost înșelată. Adam nu a ieșit afară pentru că a păcătuit, deoarece el nu a păcătuit, nu a fost înșelat. Adam a ieșit afară pentru că își iubea atât de mult soția încât a mers cu ea: un tablou foarte frumos al lui Isus Hristos care, deși nu a cunoscut păcatul, a luat locul

nostru și S-a dus în iad ca să-Și răscumpere Soția, Biserica. Să nu vă încurcați în aceste lucruri! Să nu greșiți cu privire la ele. Înțelegeți? Adam nu a fost amăgit:

„Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.” (1Timotei 2.14). Nu el a fost amăgit, ci Eva. Ea este cea care a încălcat porunca. Așa este. Adam s-a dus cu ea, ca să fie cu ea, iar Hristos a venit jos din ceruri, Dumnezeu Cel nemuritor S-a făcut trup și a locuit printre noi aici, ca să fie unul dintre noi și să moară ca păcătos la Calvar, pentru a ne aduce din nou în părtășie cu Dumnezeu. Ce poveste frumoasă! El nu a fost nevoit să facă aceasta, dar a făcut-o datorită dragostei Sale pentru Biserică și pentru omenirea pierdută.

Îi pot vedea cum pleacă și se îndepărtează de Dumnezeu; îl pot vedea pe Adam cum merge prin grădina Eden cu brațul în jurul mijlocului Evei, în timp ce marele laHVeH Dumnezeu stătea acolo și îi privea cum se îndepărtau; pot vedea marile veșnicii fără sfârșit... De curând am avut privilegiul să merg pe Muntele Wilson și să privesc printr-un telescop. Am putut vedea stelele până la o depărtare de o sută douăzeci de milioane de ani lumină, și se vedea că spațiul continua și mai departe.

Eu m-am întrebat: „Cât de infinită este veșnicia?” Indiferent cât este de mare, Dumnezeu acoperă tot spațiul și eternitatea. Îl pot vedea cuprins de opt litere:

„D-R-A-G-O-S-T-E.” El nu a putut suporta să-și vadă copiii pribegi și nimănui să nu-i pese de ei!...

Fiți atenți!... Când Dumnezeu face un legământ cu omul, omul îl încalcă de fiecare dată. Omul a făcut întotdeauna aceasta, dar

acolo Dumnezeu a făcut un legământ cu Sine Însuși. El nu a spus: „Dacă vei face...” sau ceva de felul acesta, ci a spus: „*Vrăjmășie voi pune...*”, între Sămânța femeii și sămânța șarpelui și a făgăduit un Salvator.

Să privim cu atenție! Au trecut patru mii de ani, timp în care a fost adus un simbol, o umbră a sângelui, prin jertfirea oilor, a caprelor și așa mai departe, dar acesta nu a putut ridica păcatul, ci doar l-a acoperit. Așa au trecut patru mii de ani.

Să ne îndreptăm privirea spre ce s-a întâmplat patru mii de ani mai târziu. Ne aflăm în Palestina, în Ierusalim, iar afară se aude o agitație mare. Ce se întâmplă? Este adunată o mare gloată, dar ce face acolo? Apoi vine marele preot cu turbanul său în jurul capului, iar lângă el pășeste un alt preot: „La o parte cu așa ceva! La o parte!”

Din mulțime se aude strigătul unei femei micuțe care zice: „De ce este vinovat? Ce a făcut rău? Nimic, doar i-a vindecat pe bolnavii voștri și v-a făcut bine. Care este vina Lui? Cum Îl puteți condamna deși nu a făcut nimic?”

Cineva a pălmuit-o zicând: „O credeți pe femeia aceasta în locul preotului vostru? Dați-o la o parte!”

Apoi aud că se apropie ceva ce pare târât pe jos și privesc într-acolo. Este o cruce veche masivă care este târâtă pe acele pietre. Văd cum umerii Săi zdrobiți sângerau în timp ce purtau acea cruce mare și grea, pe cap avea o cunună de spini care-l sfâșiau fruntea și capul, iar fața Sa era plină de sânge și de scuipat. Îi văd pe cei din jurul Său cum își băteau joc de El, cum Îl împingeau și Îl loveau fără milă... Iată-L că vine târând crucea după El, clătinându-Se și sângerând, lăsând în urmă niște dâre sângerii, până la singurul loc în care Dumnezeu va recunoaște vreodată un

păcătos frânt care va veni la El pășind pe urmele Domnului Isus, prin Sângele vărsat.

Iată-L că merge pe stradă târând crucea după El. Merge în susul dealului, iar acolo cade. Simon din Cirene, un om de culoare, a venit și L-a ajutat s-o ducă mai departe. Îl văd! Văd spatele Lui și văd haina aceea albă pe care o are în jurul umerilor. Văd că este plină de pete roșii și mă întreb ce sunt acelea? Pe măsură ce urcă dealul, petele acelea se fac tot mai mari, mai mari și mai mari. Oh! Văd cum toate se unesc și formează o pată mare, apoi aud ceva. (Fratele Branham face un zgomot ca o pleznitură). Ce este aceasta? Este al doilea Adam, Cel fără păcat care a venit să ia păcatul și să ne elibereze de sub povara a ceea ce a făcut Adam la început; a venit să ne aducă înapoi în părtășie prin vărsarea propriului Său Sânge. El merge în susul dealului, iar moartea îi dă târcoale și zumzăie în jurul feței Sale.

Ați văzut vreodată o albină? Noi știm că albinele au ace, dar dacă vreuna ne înțeapă, viața este încheiată pentru albina aceea. În clipa în care înțeapă, acul ei rămâne acolo. Va continua să zboare și să zumzăie, dar nu mai are ac.

Albina morții, care l-a ținut pe om captiv timp de patru mii de ani, zumzăia acum în jurul Lui, iar El era pregătit să primească înțepătura ei. După câteva clipe, albina aceea și-a înfipt acul în El, dar după ce a făcut aceasta și s-a îndepărtat, El a scos acul afară, așa că astăzi, credinciosul poate păși chiar în fața morții și să-i spună: „*Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?*”

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15.55,57).

Moartea nu mai are ac în fața credinciosului.
Nu, domnilor. El pășește chiar în prezența lui Dumnezeu.

Cu un an în urmă, am fost în camera aceea micuță în care a fost tăiat capul lui Pavel. L-au aruncat în canalul acela, dar nu au putut să spele niciodată puterea aceea mare a lui Dumnezeu. În timp ce era în camera aceea, Pavel a scris o parte din epistolele sale... Nu am putut să nu observ că inima mea tremura. Ei au spus că Petru a fost îngropat acolo (la Roma). O, vai, ce baliverne! Eu am fost în locul în care a fost decapitat Pavel; ei au venit la el și i-au zis:

„Pavele, a venit vremea; ai ajuns la capătul drumului!”

„O, moarte, unde îți este boldul?” a răspuns Pavel.

„Există un mormânt care te așteaptă.”

„Mormântule, unde îți este biruința? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos.”

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.

De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2Timotei 4.7-8).

De unde știa el aceasta? El a urmat acele urme însângerate, după ce a fost un ucigaș și un prigonitor al Bisericii; a renunțat la tot ceea ce fusese vreodată și a devenit un credincios adevărat. A

aruncat deoparte toată neprihănirea lui și a căzut jos la cruce recunoscând Sângele lui Isus Hristos ca fiind singura cale dată pentru păcătoși, ca să poată ajunge la Dumnezeu, fiindcă acolo a fost împăcat omul cu Dumnezeu, prin credință. După ce a fost botezat în Damasc, Pavel s-a dus pentru trei ani în Egipt, apoi s-a întors înapoi predicând Evanghelia pe care o prigonise odinioară. Cum a fost posibil acest lucru? A venit pe calea dată de Dumnezeu.

Prietene, în seara aceasta există o cale dată și pentru tine. Există o cale dată pentru acești oameni bolnavi care stau aici, care au venit aici. Pot fi membrii bisericii fratelui meu. Eu nu știu, poate s-a rugat și el pentru ei. Nu știu, dar există o cale dată pentru voi și pentru boala voastră. Există o cale dată pentru cei care stați aici bolnavi și în nevoi; există o cale dată pentru voi, păcătoșilor, pentru cei care ați alunecat; există o cale dată pentru cei căldicei, iar aceasta este Sângele lui Isus Hristos care ne aduce în părtășie deplină cu Dumnezeu. Voi vorbiți de o trezire de modă veche care izbucnește în orașul acesta, și o veți avea dacă recunoașteți această cale dată, pentru că totul a fost făcut la Calvar.

Acolo

s-a împlinit salvarea, împăcarea și vindecarea divină. Tot ce aveți nevoie în călătoria voastră pământească a fost împlinit la Calvar. Credeți în seara aceasta, mergeți la Calvar și spuneți: „Tată, Te rog în Numele lui Isus Hristos pentru sufletul meu.”, sau pentru orice aveți nevoie și recunoașteți că Dumnezeu a făgăduit că El vă va da tot ceea ce a făgăduit. *„Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu vi se va da. Sângele lui Isus Hristos ne curăță de toată nedreptatea și noi avem părtășie unii cu alții.”*

Să ne rugăm.

Tată ceresc, am ajuns la încheierea celor spuse în seara aceasta pe platforma auditoriului acestei școli. O, Dumnezeule, mă gândesc la Pavel, care predica aceeași Evanghelie. El și-a prelungit atât de mult vorbirea încât un băiat a căzut jos și a murit, dar el s-a întins peste trupul

băiatului și acesta a revenit la viață.

O, Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul profeților!

Tu nu ești surd, nici orb sau fără înțelegere și cunoști fiecare inimă. Tu cunoști fiecare mișcare; cunoști fiecare vrabie care cade pe stradă. Niciuna dintre ele nu cade fără voia Tatălui

Doamne, în seara aceasta sunt prezenți tineri și tinere, bărbați și femei. Eu nu-i cunosc, Doamne, dar dacă ei nu vin pe calea Sângelui care a curs pe Calvar și care a fost dată de Dumnezeu, dacă nu vin să recunoască aceasta și să fie născuți din nou din Duhul lui Dumnezeu, sunt pierduți.

Poate ziua de mâine nu va mai fi și soarele nu va mai răsări, pentru că aceasta este ultima lor seară. Aceasta poate fi ultima lor clipă. Tată, Tu știi aceasta, pentru că Tu ești Cel care cunoaște inimile oamenilor, iar eu Te rog să îngădui ca fiecare persoană să recunoască în seara aceasta că stă în prezența crucii de la Calvar, iar Jertfa, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, se află acolo pentru el. Îngăduie aceasta, Tată.

În timp ce stăm cu capetele plecate și cu ochii închiși, mă întreb dacă există cineva care este străin față de Dumnezeu și vrea să spună, nu mie ca predicator, ci lui Isus Creatorul: „Doamne, ai milă de mine. Adu-Ți aminte de mine în rugăciune, frate Branham, pentru ca Dumnezeu să-mi dea și mie experiența despre care ai vorbit în seara aceasta.”

Vreți să ridicați mâna? Este cineva aici, în clădire, care vrea să ridice mâna? Dacă sunteți metodiști, prezbiterieni, pentecostali sau orice altceva, și aveți nevoie de Sânge, este la latitudinea voastră, prieteni. Vreți să ridicați mâna și să spuneți: „Roagă-te pentru mine, frate Branham, fiindcă îmi ridic mâna spre Dumnezeul Cel Atotputernic, ca să fiu născut din nou cu adevărat și să am părtășie cu Dumnezeu. Întotdeauna m-am

Întrebat de ce nu am primit răspuns la rugăciunea mea, de ce nu am putut ajunge nicăieri? Am trăit o viață când sus, când jos, când înăuntru, când afară, și se pare că nu pot ajunge nicăieri, frate Branham. M-am rugat, dar se părea că Dumnezeu nu răspundea la rugăciunea mea.” Care este problema? Sunteți înafara părtășiei.

Isus a spus: *„Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.”* (Ioan 14.14). El a mai spus:

„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.” (Ioan 15.7).

„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5.24).

Recunoașteți că doriți să fiți în locul acela; că doriți să fiți amintiți în rugăciune în timp ce încheiem și ridicați mâna repede.

Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Altcineva.

Dumnezeu să te binecuvânteze, micuțule. Dumnezeu să te binecuvânteze. Este bine. Altcineva? Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Este bine. Continuați să țineți capetele plecate și ridicați mâinile. Dumnezeu să te binecuvânteze. Este bine.

În ordine. Cine de la balcoane dorește să ridice mâinile și să spună: „Frate Branham, recunosc sincer că nu trăiesc o viață dreaptă. Dumnezeu știe că vreau s-o fac și încerc s-o fac.” Fii sincer în inima ta, frate! Fii sinceră în inima ta, soră. Nu muriți în starea aceasta, fiindcă sunteți pierduți. Aceasta este ziua salvării voastre; acesta este timpul

eliberării!

Poate ziceți: „M-am alăturat unei biserici și am făcut totul, frate Branham, dar cu toate acestea, nu pot obține părtășia pe care o doresc. Nu știu dacă atunci când îngenunchez, Isus este acolo, dar Îl iubesc și aș vrea să-L aud că îmi vorbește, iar când Îi cer ceva, aș dori să văd că îmi dăruiește. Îmi doresc să trăiesc o viață de apropiere cu El și de părtășie cu El. Frate Branham, îmi doresc aceasta și îmi ridic mâna spre Dumnezeu, fiindcă El mă vede. Fie ca El să mă aducă în această părtășie.”

S-au ridicat patru sau cinci mâini. Mai este cineva care dorește să ridice mâna și să spună: „Frate Branham, vreau să fiu amintit și eu în această rugăciune de încheiere, pentru ca Dumnezeu să mă aducă și pe mine în această părtășie.”?

Există cineva care a alunecat și care dorește să spună: „O, Dumnezeule, ai milă de mine, fiindcă vreau să mă întorc înapoi în biserică. Vreau să mă întorc la Dumnezeu și să trăiesc viața pe care am trăit-o odinioară, fiindcă acum sunt departe de El.”?

Zilele trecute am vorbit cu o femeie în vârstă și sărmana de ea mi-a spus că este membră într-o biserică renumită. Ea nu m-a cunoscut, și în timp ce stătea acolo, a început să rostească cuvinte de ocară, așa că i-am zis: „Să-ți fie rușine!” M-a privit, fiindcă eram îmbrăcat cu o salopetă veche, iar când i-am spus că sunt predicator, a început să râdă, dar eu am adăugat: „Ar trebui să mă cunoști pentru că sunt fratele Branham.”

Când a auzit aceasta, femeia a început să plângă, și-a pus mâinile în mâinile mele și a spus: „Frate Branham, mi-e rușine de mine. Cândva am fost creștină, dar am alunecat. Roagă-te pentru mine ca Dumnezeu să mă facă creștină din nou.”

„Desigur, soră”, am răspuns eu. „Putem face aceasta chiar acum.”

Vreți să faceți și voi aceasta și să spuneți:

„Dumnezeule...” Doriți să ridicați chiar acum mâinile și să spuneți: „Dumnezeule, fii îndurător cu mine pentru că m-am îndepărtat de Tine.”

Câți din cei prezenți nu sunt născuți din nou? Mergeți la biserică, dar știți că nu sunteți născuți din nou? Vreți să ridicați mâinile și să spuneți: „Amintește-I lui Dumnezeu de mine, frate Branham, fiindcă nu sunt născut din nou. Merg la Biserică, dar nu am Duhul Sfânt, iar când este vorba de o părtășie apropiată cu Dumnezeu, nu o am. Deși merg la biserică, am nevoie să fiu născut din nou. Roagă-te pentru mine, te rog.”

Vreți să ridicați mâinile? Cineva din partea aceasta?

Prieteni, țineți minte că eu nu vă cunosc, dar Dumnezeu vă cunoaște. Înțelegeți? În seara aceasta avem o mulțime mică: în jur de două sute de oameni.

Aici este un bărbat sau o femeie în vârstă, cu părul cărunt. Natura dovedește că nu vei mai sta mult pe aici, și tu știi aceasta. Așa este. Dar cu toate acestea, unii dintre tinerii de aici, vor pleca înaintea ta.

Priviți bebelușii... la mine a fost adus unul bolnav de leucemie și unul care avea poliomielită. Vedeți? Voi nu veți ști când veți pleca, deoarece moartea nu respectă omul. Dacă nu sunteți în ordine cu Dumnezeu, ridicați mâinile și spuneți: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, fiindcă am nevoie de Tine.” În ordine.

Stați cu capetele plecate. Au fost ridicate în jur de cinci mâini.

Tată ceresc, realizăm că suntem numai niște oameni muritori și că nu putem face multe în legătură cu aceasta. Noi suntem doar niște muritori, dar Tu ești Dumnezeu și poți face lucruri supranaturale. Tu ești Cel Atotputernic și ai totul sub control. Oamenii acești au venit aici prin zăpadă, ca să asculte istorioara, minunata istorioară a crucii și a grijii lui Dumnezeu de a-i aduce înapoi, și de a-i face fii și fiice de Dumnezeu. Ei au venit cu sinceritate în inimile lor și sunt adunați în clădirea aceasta. Te rog pentru ei, Tată, fiindcă au avut curaj să ridice mâinile.

Doamne, nu știu, dar cred că ar fi trebuit să fie mai mulți care fac aceasta. Tată, îngăduie ca, prin harul lui Hristos, să nu fie pierdut niciunul din cei care stau în seara aceasta aici. Îngăduie să ia chiar în clipa aceasta o hotărâre, fiindcă Sângele lui Isus Hristos este suficient pentru a înlătura orice vină.... Tată, dă-ne aceasta chiar în seara aceasta. Îngăduie ca ei să vină într-o părtășie atât de apropiată cu Tine încât să-i recunoști ca fiii și fiicele Tale și să primească Pecetea Duhului Sfânt pe inimile lor, până când dragostea divină va conduce inimile lor afară din această încurcătură lumească de cădere și haos, de la lucrurile posedate de diavol pe care le avem pe acest pământ, la lucrurile cerești, fiindcă în curând vom trece de la ziua omului la venirea zilei Domnului. Tată, Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

În timp ce stăm cu capetele plecate, vă întreb dacă este cineva care dorește să fie amintit în rugăciune în seara aceasta. Dacă sunteți bolnavi, vreți să ridicați mâinile și să spuneți: „Adu-Ți aminte de mine, fiindcă sunt bolnav.”? Una, două, trei, patru mâini.

Să ne plecăm capetele. Tată ceresc, Te rugăm în Numele lui Isus Hristos pentru oamenii care stau aici și sunt bolnavi și în nevoi. O, Doamne, Te rugăm să faci ca înainte de încheierea acestor trei servicii pe care

le vom avea, să nu mai fie nici o persoană slabă în mijlocul nostru.

Fie ca ei să strige laudă lui Dumnezeu, iar când vor merge în josul străzilor și îi vor vedea pe medici, să spună: „Nu mai este nevoie să vin la tine, fiindcă mi s-a întâmplat ceva.” Te rugăm să faci aceasta, Doamne.

Este programul Tău desăvârșit, Doamne, și sângele Tău este suficient să vindece fiecare boală în seara aceasta, fiindcă Te rog să ne dai aceasta. Lasă ca îndurarea Ta să se odihnească peste fiecare dintre ei, pentru că Te rog aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Câți dintre voi Îl iubesc pe Isus? Să vă văd mâinile ridicate. Ați cântat vreodată acest cântec vechi: „Eu Îl iubesc!”? L-ați auzit vreodată? În ordine. Îl știi, soră? Te rog să ne dai tonul. Eu nu pot cânta, dar haideți să încercăm s-o facem împreună: „Eu Îl iubesc.”

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi

Și a cumpărat salvarea mea,

La Calvar.

Dați mâna cu cel de lângă voi și spuneți: „Dumnezeu să te binecuvânteze.”

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi

Și a cumpărat salvarea mea,

La Calvar.

Acum plecați-vă capetele în rugăciune. În
ordine...

- Amin -